

Ca murmurul de apă lină

Flavius Laurian Duverna

Ca murmurul de apă lină

Ca murmurul de apă lină
Al unui izvorăș curgând,
Astfel e Dragostea Divină
Din lumea cerului senină,
Cu jarul Ei de foc arzând.

Cum curge-n șipot la vale
Spălând pietrișul întâlnit,
La fel și Dragostea în cale
În imnuri sacre-n osanale
Spală pe-acel ce a greșit.

În susurul blând și subțire
Ea poartă dorul cel curat,
Și duce veșnica amintire
Prin mii de râuri de iubire
A rănilor, ce Le-a purtat.

În Ghetsimani și judecată,
Și pân-la muntele Calvar,
S-a aplecat osândeii dată
Și a băut sorbind-o toată
Golindu-Și paharul amar.

Și-n toată sfânta veșnicie
Va fi de-apururi cercetată,
Ca cea mai bună mărturie
Ce-a adus lumii armonie
Prin lupta dusă și purtată.

Totuși, Ea nu se va sfârși
Prin cercetări în studiul ei,
În timp ce oamenii-or trăi
Și-n Ea mereu vor investi
Mărind puterea Dragostei.

Prin tot sublimul Univers
Cu zeci de mii de Galaxii,
Va străluci dorul neșters
Pururea, în eternu-i mers
Al Dragostei, din veșniciei.

Flavius Laurian Duverna